

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

บอกจุดสำคัญให้

ก่อนจึงหัน

พระเท่าไรวันนี้ (๒๘ ครับผม) ก็อยู่ในเกณฑ์นี้ นอกนั้นอยู่ข้างในเยอะไม่ฉัน วันหนึ่งๆ พระท่านมาฉันไม่ได้ครบนะ อยู่ข้างในเยอะ ท่านไม่ฉันท่านภาวนา พวกเราอ้อมท้องแล้วภาวนาในหมอน พวกท้องแห่งภาวนาฆ่ากิเลส ไม่ได้มาหมดนะวันหนึ่งๆ ขาดไม่น้อยพระในวัดนี้ ดูเอาซิการฝึกกรรมฐาน คือสู้กิเลสขัดกับกิเลส อดอาหารนี่ก็เพื่อฆ่ากิเลสตัวมันติดดินอยู่ภายในจิตใจ พออาหารมีมากขึ้นๆ สติก็ไม่ดี ผิดๆ พลาดๆ ปัญญา ยิ่งแล้ว ถ้าสติตั้งเป็นพื้นฐานไม่ได้แล้วปัญญาก็ไม่มีทางออก ก่อนอื่นต้องสติเป็นพื้นฐานก่อน สติเป็นพื้นฐาน กิเลสมันจะหนาแน่นมากยิ่งขึ้นกว่าภูเขาทั้งลูกก็พัง สู้สติไม่ได้ ขอให้สติให้ดี

สติไม่ดีนี่เพราะอะไรอีก นั่นต้นเหตุมีนะ สำคัญอยู่ที่อาหาร ถ้าเราฉันอ้อมๆ สตินี้ล้มเหลวๆ พออ่อนลงๆ สติค่อยตั้งขึ้นๆ อด นั้นเห็นไหมล่ะ ต้องดัดกันหลายแง่หลาย तरह พออดแล้วสติตั้งขึ้นๆ ได้เรื่อยๆ ที่นี้คนไม่ได้กินมันก็จะตายใช้ไหม ก็ต้องอดบ้างอ้อมบ้าง อย่างนี้ละสู้กัน ที่พูดมาเหล่านี้เราผ่านมาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นการสอนโลกเราจึงแน่ใจทุกอย่างว่าไม่ผิด ไม่ว่าธรรมชั้นใดๆ ถึงนิพพาน วังนั้นเลย เต็มอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้ว

การสอนนี้ด้วยการผ่านมาของเราหมด ผิดถูกประการใดบวกลบคุณหารๆ ผิดก็เป็นครู ถูกก็เป็นครู มาทั้งสองๆ จนกระทั่งได้มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อน จึงสอนด้วยความแม่นยำ เหตุก็ดำเนินมาแล้วถูกต้องแม่นยำ ผลได้เป็นยังไงๆ เหตุไม่ดี ผลไม่ดี เหตุผิดผลผิด เป็นอย่างนั้นนะ กิเลสนี้เป็นของง่ายเมื่อไร โลกใครเห็นใครทราบว่ากิเลสคืออะไร ทั้งๆ ที่มันเต็มอยู่ในหัวใจทุกคนๆ กิเลส ธรรมเป็นยังไงก็ไม้อู้ก็เป็นยังไง แบกกิเลสละแบกมาก กิเลสมันสร้างทุกข์ก็แบกทุกข์ละที่นี้ ธรรมไม่มีก็ไม่ได้เสวยธรรม

เราเป็นลูกชาวพุทธให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะพี่น้องทั้งหลาย ศาสดาองค์เอกนี้ล้ำเลิศมาในสามแดนโลกธาตุ ไม่มีอันใดเสมอเหมือนพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ พระพุทธเจ้าศาสดาองค์เอกค้นพบธรรมที่เลิศเลอออกมา ประทานพระโอวาทแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย มีพระสงฆ์สาวก เป็นต้น ได้รับการอบรมจากพระพุทธเจ้าแล้วสำเร็จๆ ออกมา องค์นี้สำเร็จโสดา องค์นั้นสำเร็จพระสกิทาคา องค์นั้นสำเร็จพระ

อนาคต องค์กรนี้สำเร็จพระอรหันต์ สำเร็จอยู่เรื่อย ๆ เพราะการปฏิบัติบำเพ็ญไม่หยุดไม่ถอย ผลจะปรากฏออกมาเรื่อย ๆ

สถานที่บำเพ็ญเป็นยังไง ส่วนมากต่อมากมีแต่มหาวิทยาลัยป่า แต่ท่านไม่เรียกมหาวิทยาลัยเหมือนอย่างทุกวันนี้ ท่านเรียกป่าเท่านั้น มหาวิทยาลัยสงฆ์เดี๋ยวนี้มีขึ้นมาแล้วนะ มหาวิทยาลัยสงฆ์นั้นมีแต่กิเลสเต็มอยู่นั้น เอาครูเอาอาจารย์บ้านนอกคอกนาที่โหนดมาสอนพระ พระยอมรับเป็นลูกศิษย์ของฆราวาสเขาโดยทางกิเลสตัดมหาทางโลกทางสงสาร พระจะได้นำธรรมไปสอนโลกให้มีความสงบเย็นใจเดี๋ยวนี้ไม่มี เราอยากจะว่าไม่มี หย่อนให้คิดหนึ่งว่าแทบไม่มี เพราะผู้มียังมีอยู่ ครูบาอาจารย์ทั้งหลายผู้ทรงอรรถทรงธรรมเฉลียวฉลาด ส่วนมากจะอยู่ในป่าในเขา สมัยทุกวันนี้เขาเรียกมหาวิทยาลัย นี่ก็มหาวิทยาลัยป่า พระพุทธเจ้ามหาวิทยาลัยป่า สาวกทั้งหลายมหาวิทยาลัยป่าทั้งนั้น

ศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นสถาบันแห่งป่าทั้งหมดเลย เราอยากจะว่าทั้งหมดสำหรับพระเราเป็นอย่างนั้น ท่านสำเร็จมาอย่างนี้มาสอนโลกสงสาร เดี่ยวนี้มันกลายเป็นโลกไปสอนพระแล้วนะ พระเข้าไปเต็มอยู่ในโรงรำโรงเรียน ไปศึกษาอบรมวิชาของโลกของสงสารเขา นำสลดสังเวชใหม่พระเราหัวโล้น ๆ ไปนั่งแฝงอยู่กับประชาชนที่เขามาศึกษาเล่าเรียนทางโลกเป็นความถูกต้องตั้งงามธรรมดาสำหรับเขา แต่พระเข้าไปแทรกแล้วดูไม่ได้เลยนะ มีเยอะหัวโล้น ๆ ในเมืองไทยเราเวลานี้พระเราหน้าด้านที่สุด ไปหาศึกษาวิชาทางโลกทางสงสารกับประชาชนทั้งหลาย แทนที่จะเอาวิชาธรรมที่สอนตนได้แล้วไปสอนคนอื่นเขาอย่างนี้ไม่มี

พระพุทธเจ้า สาวกทั้งหลายเอาธรรมไปสอนโลก ได้รับความสงบร่มเย็นมากมาย แต่เรานี้เป็นยังงี้ไปศึกษาวิชาทางโลก เอาไฟมาเผาตัวเอง ครั้นได้มาแล้วก็เย่อหยิ่งจองหอง ไปทำปริญญานั้นปริญญานี้ พระชี้หมาอะไรไปทำปริญญาเอก ปริญญาเอกอยู่ที่นี่ ไม่ใช่เอกตาเดี๋ยวนะ เอกเลิศไม่มีคู่แข่ง ท่านว่าเอกอันนี้นะ พวกเรามันมีแต่เอกตาข้างเดียว ถ้าตาข้างเดียวนี้บอดแล้วหมด บอดเลย พวกนี้มีแต่พวกตาบอด ออกจากเอกตาเดี๋ยวก็นับตาบอด เข้าใจไหม เอกพระพุทธเจ้าไม่มีใครเสมอเหมือน

ท่านทั้งหลายให้ฟังเสียนะ อาย่ามุ่มยาม ๆ สายตาของธรรมดูไม่ได้นะเวลานี้ดูโลกสายตาของธรรมดู แต่โลกก็หยิ่งและเป็นบ้ากัน ยิ่งเสริมบ้าขึ้นทุกวัน ๆ ผลิตอันนั้นขึ้นมา ผลิตอันนี้ขึ้นมา มีแต่วิชากิเลสหลอกกัน ๆ จะผลิตวิชาธรรมขึ้นมาให้ได้ตื่นตื่นให้ได้รู้สึกตัวแล้วธรรมเหล่านั้นจะเข้ามาสงบใจไม่ค่อยมีและไม่มี ขนาดนั้นละเวลานี้เราพูดจริง ๆ เราก็ก่เกิดมาในท่ามกลางโลก ท่ามกลางกิเลสนี้แหละ แต่ทำไมจึงได้มาพูด

นี่ เพราะปฏิบัติตามหลักธรรมพระพุทธเจ้า พระองค์เองก็อยู่ในท่ามกลางกิเลส เกิดมาจากกิเลสเหมือนกันกับโลกทั่ว ๆ ไป แล้วเป็นศาสดาเอกของโลกขึ้นมาเพราะการปฏิบัติธรรม นำธรรมมาสอนโลก สาวกทั้งหลายก็ได้นำธรรมมาสอนโลก ที่แรกออกจากพระพุทธเจ้าก่อน นั่นละท่านนำธรรมมาสอนโลก

เดี๋ยวนี้ให้โลกสอนธรรม พระหัวโล้น ๆ ไปหมอบกราบกับกิเลสอยู่ตามโรงรำ โรงเรียน สถานที่ต่าง ๆ แล้วก็ปริยญาโน้นปริยญานี้ วิทยานิพนธ์นี้แพ้นอะไรก็ไม่รู้ นิพนธ์ที่ไหนเลิศกว่าธรรมของพระพุทธเจ้าเอามาแข่งกันนะ หลวงตาบัวนั่งฟังอยู่นี้จะฟัง มันจ้ำอยู่ในหัวใจจะว่าไง มันจวนจะตายแล้วเปิดให้ท่านทั้งหลายฟัง การปฏิบัติธรรมแทบเป็นแทบตายกว่าจะได้ธรรมนี้มาสอนโลก จึงเห็นโลกสกปรกกับธรรมที่สะอาดสะอาดอันสุดยอดนี้มันเข้ากันไม่ได้ ไปที่ไหนต้องเป็นลักษณะหลับตาไป ปิดหูไป ไม่งั้นมันมีตั้งแต่พวกเสี้ยนพวกหนามพวกพินพวกไฟตำเอา ๆ คือเรื่องของกิเลสมาโดน ๆ สายหูสายตา นั่นละธรรมเลิศขนาดนั้น

เวลาให้มันเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้วมันจ้ำอยู่ตลอดเวลา อยู่ในถ้ำก็จ้ำอยู่ในถ้ำ อยู่ในไต้ดินก็จ้ำอยู่ในไต้ดิน ธรรมไม่มีคำว่าครีว่าล้าสมัย ท่านเรียกว่าจุดศูนย์กลางแห่งความสว่างเพื่อโลกเพื่อสงสาร คือธรรม ท่านทั้งหลายควรจะพิจารณา อย่าพากันเร่ง ๆ ร้อน ๆ เทียว เช่น วันเสาร์ วันอาทิตย์ นี่เป็นบ่ากันทั้งโลกนั่นละ วิ่งหากันจุ่นจ้าน ๆ เหมือนหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ รู้ไหมพวกเราหมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ คือเพลนไปตามกิเลสวันยังค่ำ หมามันยังมีเดือน ๙ คึกคะนอง เดือน ๑๒ คึกคะนอง มนุษย์นี้ตัวแสบที่สุดไม่มีเวลาที่จะสงบ มีแต่คึกแต่คะนองเรื่อยอยู่อย่างนั้นตลอดเวลา ธรรมไม่เข้าสู่ใจ มันต้องคึกละชิ ถ้ามีอรรถมีธรรมเข้าสู่ใจบ้างแล้วจะรู้เนื้อรู้ตัว และระงับดับสิ่งที่เป็นพินเป็นไฟที่เกิดขึ้นกับตัวนี้ได้โดยลำดับ ๆ ให้พากันคิด

พระเราก็เหมือนกัน เคยสอนแล้วเรื่องภาวา สติเป็นพื้นฐานสำคัญ ใครตั้งสติดี ถึงจะไม่มีรากฐานก็เอาเถอะนะ ธรรมพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรเกินสติ เป็นพื้นฐานแห่งการบำเพ็ญจนกระทั่งถึงนิพพาน พื้นฐานของการบำเพ็ญธรรมเพื่อชำระกิเลส ขึ้นอยู่กับสติ ใครจะตั้งรากตั้งฐานตรงไหนต้องมีสติเป็นสำคัญ ตั้งไม่ได้ เอาคำบริกรรมเข้ามามัดหัวใจ หัวใจมันดินมันตืด เอาคำบริกรรม เช่น พุทโธ หรือตามแต่จริตนิสัยชอบ แล้วสติจับเข้าไปตรงนั้นไม่ยอมให้มันพลอ เอา ลองดูซิมันจะตั้งได้ไหม ตั้งจิตนี้ตั้งได้ไหม

มีแต่กิเลสตะเอา ๆ ล้มระนาว ๆ มีแต่นักภาวนาอยู่ทางจงกรมล้มระนาวอยู่ตามทางจงกรม ส่วนลงในหมอนมันล้มแล้ว คอยแต่หอมกระเทียมจะเข้าไปขยักกันเท่านั้น มันเลวไปอย่างนั้นนะพวกพระเราปฏิบัติธรรม พากันปฏิบัติให้ดี มรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าพูดมาหลอกโลกเทร่อ ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมหลอกโลกหรือ เป็นของ

จริงตั้งแต่กิเลสตัณหาที่นั่นแหละ เอามาเทียบกันซิในหัวใจของเราทุกคน มันมีอยู่ในหัวใจทุกคน ๆ เราดูแล้วมันสลดสังเวชนะ เป็นบ้ำกัน โถ ยิ่งเสริมกันขึ้น ๆ ที่จะเสริมอรรถเสริมธรรมเป็นน้ำดับไฟเข้าสู่ใจนี้ไม่ค่อยมีนะเวลานี้ มันสลดสังเวจจริง ๆ เท่อแท้ ๆ ครั้นกับกิเลส กิเลสนี้ใหม่เอี่ยม ๆ ถ้าธรรมนี้ศรี แม้อย่างผ้าออกมาจากร้านใหม่ ๆ ก็ศรีแล้วสู้ออกกิเลสไม่ได้

พระตั้งใจให้ดี สติตั้งให้ดี เอา ตั้งสติให้ดีมันจะตั้งได้ใหม่ฐานของจิตนะ เอาคำนี้ไปคิดนะ ตั้งสติ ไม่เสียดายกับความคิดปรุงใด ๆ นั้นเป็นความคิดของกิเลส ความคิดพุทโธ ๆ เป็นต้น มีสติครอบงำนี้ เรียกว่างานของธรรม งานของธรรมนี้จะดับกิเลสคือความคิดปรุงต่าง ๆ ได้ อย่าเสียดายความคิดเหล่านั้น ตั้งแต่ตื่นนอนมาจนกระทั่งหลับเป็นยังงใจใครหยุดที่ไหนความคิด ไม่มีใครหยุด ดิตเครื่องแล้วดับไม่ลงก็คือกิเลสติดเครื่องนั้นละ ไม่มีใครไปดับมันจะลงได้ยังง มีแต่มันจะขึ้นเหยียบหัวคน

ไปที่ไหนถามกัน สบายดีหรือ สบายตายอะไร ถ้าเป็นผ้ากับเมียก็ พ่ออีหนูมันหนีจากบ้านไปแล้วได้ ๓ คืน นุ่นนะเห็นไหมละ แล้วถามเมียไปไหน มันวิ่งไปกับไอ้หนูที่ไหนก็ไม่รู้ นั่นมันถามกันเป็นยังงใจกิเลส มันสงบสบายดีหรือ ถ้าเป็นธรรมแล้วผ้าไปเถอะเมียไปเถอะ ไปที่ไหนหาอยู่หากิน ทำมาหาเลี้ยงชีพได้มากน้อย เข้ามาเลี้ยงครอบครัว เฉลี่ยกันไปทั่วบ้านทั่วเมืองของครอบครัวของตัวเองสบายไปหมด เพราะไว้ใจกัน ไปนอกบ้านในบ้าน ผ้าเมียไว้ใจกัน ตายใจกัน เพราะมีธรรมเชื่อถือตัวเองด้วยธรรม ธรรมเป็นเครื่องกำกับ ไปไหนสบาย ๆ

นี่มีแต่กิเลสตั้งหน้าตั้งหลัง มองดู ผ้ากับเมียนอนติดกันอยู่ พอตื่นนอนขึ้นมาขึ้นผ้าไปแบบหนึ่ง ถ้าเมียไม่ดีเมียก็ไปอีกแบบหนึ่ง สุดท้ายเป็นเปรตเป็นผีเอาไฟมาเผา กัน นี่ละเรื่องของกิเลสเป็นของดีหรือ เอาธรรมแทรกเข้าไปซิ ผ้าเมียไว้ใจกัน ฟังเป็นฟังตายกัน เป็นอวัยวะเดียวกันคือผ้ากับเมีย ได้อะไรมานี้เป็นอันเดียวกันหมด ชื่อสัตย์สุจริต หัวใจผ้าเป็นยังงใจ หัวใจเมียเป็นยังงใจ มีน้ำหนักขนาดไหน มีน้ำหนักเท่ากัน ต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันอยู่กันได้สบาย ชื่อสัตย์สุจริต ผากเป็นผากตายต่อกัน นี่ละธรรม ให้ท่านทั้งหลายนำไปปฏิบัติแล้วจะเย็น

จะไปหาลงน้ำลงท่าที่ไหนถึงจะเย็น ลงในธรรมนี้เย็นทั้งนั้น ถ้าไม่มีธรรมแล้วไปลงน้ำมหาสมุทรก็จมไปเลย ไม่ได้เย็นนะ มันจมไปเลย วันนี้เป็นโอกาสอันดีงามที่จะได้สอนบรรดาพี่น้องทั้งหลาย หลวงตานิปฏิบัติธรรมมาแทบเป็นแทบตายก่อนที่จะได้มาสอนโลกนี้ แทบสลบไสลอยู่ในป่าในเขากี่ปี ใครได้ไปรู้ไปเห็นเมื่อไร พอไหลหน้าออกมานี้ก็มาสอนโลก โลกมันก็ไม่ยอมฟังอีกแล้วจะให้ทำไง มันหมดแล้วนะ หมดกำลังวังชา ให้เอาไปคิดบ้างนะ อายนอนกอดศาสนาพระพุทธเจ้าอยู่เฉย ๆ

ธรรมเลิศเลอ ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม กิเลสเลวที่สุด เป็นข้าศึกของธรรม แล้วไปกอดตั้งแต่กิเลสนั้นซิ ผลักธรรมออกมันถึงรุ่มร้อน อยู่ที่ไหนรุ่มร้อนไปหมด สังคมใดก็ตามถ้ามีแต่กิเลสไม่มีธรรมเข้าแทรก หากความสงบเย็นใจตายใจกันไม่ได้ เรื่องทุจริตคอร์รัปชั่นรับแซนจะเป็นอะไร ถ้าไม่ใช่กิเลสตัวยักษ์ตัวผี กินไปได้หมดตัวนี้นะ ถ้าธรรมแล้วกินไม่ลง เราเอาตัวเราเป็นตัวยืนเลย เรานำโลกตั้งแต่วันประกาศตนที่จะนำพี่น้องทั้งหลายขึ้นจากหล่มลึกคือความลุ่มจม จิตของเราบริสุทธิ์เต็มส่วน เอาพูดให้สั้นอย่างนี้

นำโลกนำสงสาร สมบัติเงินทองข้าวของมีมากมีน้อย ร้อยเปอร์เซ็นต์เข้าเลยๆ ไม่ว่าอะไร นอกจากนั้นยังเอาธรรมมาสอนโลก เราเปิดหัวใจเราด้วยความสุจริต มีเมตตาธรรมครบตลอดเวลา เราจึงบริสุทธิ์สุดส่วนในการนำพี่น้องทั้งหลาย ด้วยวัตถุเงินทองข้าวของ ไม่มีที่จะหยิบเข้ามาเป็นของตัว บาทหนึ่งไม่มี ฟังซิ นี่ละธรรมนำโลกเป็นอย่างนี้ ถ้าโลกนำโลกเอาไปถลุงหมด พวกคอร์รัปชั่นมีอยู่ทุกแห่งทุกมุม นี่มีแต่เรื่องกิเลสค้นหาเป็นยักษ์เป็นผี เรื่องธรรมแล้วไม่เป็น เราเป็นผู้นำเอง เชื่อในหัวใจเจ้าของ เพียงคิดขึ้นมาไม่ถูกอะไรมันปิดของมันเอง ไม่ต้องนำออกไปแสดงให้เป็นทุจริตข้างนอกต่อไปเลยละ ถ้าดูไม่ดีแล้วปิดมันออกๆ

เพราะจิตที่สะอาดเต็มที่แล้ว สิ่งแปดเปื้อนเข้ามาชนิดหนึ่งไม่ได้ มันปิดออกๆ ความคิดที่จะเป็นทุจริตต่อส่วนรวมหรือต่อชาติบ้านเมือง พอคิดแย็บมาปิดปั๊บเลย จะมีแต่ความดีงาม ความชอบธรรม แล้วสิ่งนั้นสิ่งนี้ หรือจ่ายนั้นจ่ายนี้ จ่ายด้วยความชอบธรรม นี่ละเราช่วยโลกเราช่วยอย่างนี้ ใครจะหาว่าเราทุจริต มันปากอมซี่ สนใจหัวมันอะไร ปากอมธรรม เราใจอมธรรมอยู่กับเรา เราเป็นผู้ปฏิบัติดูแลอยู่ รู้เจ้าของอยู่ที่นี่ ภูมิใจที่ได้นำพี่น้องทั้งหลาย

ทองคำก็ ๑๑ ตันกับ ๓๗ กิโลกรัมที่เข้าคลังหลวงเรียบร้อยแล้ว เวลานั้นก็ทองคำประเภทน้ำไหลซึม อุดอ้อนจากพี่น้องทั้งหลายนั้นแหละ เพราะเห็นแก่ลูกหลานชาติไทยของเรา ได้อุตสาหะพยายามหามาอีก เตี้ยวันนี้ได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมนี่สองร้อยกว่ากิโลแล้วจะไหลเข้าไป ไหลไปไหน ไหลเข้าสู่คลังหลวง นี่ละธรรมพาหา ได้มาเข้าสู่จตุรรมๆ เป็นความถูกต้องดีงามทั้งนั้น ถ้ากิเลสหาแหลกดมนะ จำเอานะ นี่ละธรรมนำโลก ต่างกัน ธรรมนำโลก กิเลสนำโลก กิเลสนำโลกพาให้จม ธรรมนำโลกพาให้พ้นฟูให้สงบร่มเย็น จำเอานะทุกคนๆ

พระก็ตั้งใจภาวนาตั้งที่พูดแล้วนะ อย่าเสียดายความคิดที่มันปรุงหน้าปรุงหลัง ปรุงตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ มันปรุงหาอะไร นี่ละกิเลสค้นหาพาปรุงไม่มีวันอิมพอ เอาธรรมปรุงเข้าไปซิ คำบริการมใดตั้งให้ดี มีสติตั้งอยู่กับคำบริการมรักษาจิต

กิเลสเข้ารุมจิต รักษาจิตเอาไว้ จิตจะตั้งรากตั้งฐานได้ เอา ตั้งชิว คำที่ว่านี่ผิดไหมที่สอนมานี้ นี่ไปภาวนาที่ไหนเร็ว ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้หน้าได้หลัง ก็เพราะมันไม่จริงไม่จัง

คำสอนพระพุทธเจ้าทุกบททุกบาทจริงทั้งนั้น ใ้เราปฏิบัติแหละ ๆ แหละ ๆ เข้ากันได้ยังไง นี่ละมันน่าสลดสังเวช พระเถรนี่มาน้อยเมื่อไรที่มาอาศัยอยู่วัดป่าบ้านตาด เป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ผ่านเข้าผ่านออกถ่ายถอดกันไป แนะนำสั่งสอนแล้วไป ๆ ไปเป็นลิงเป็นค่างบ้างชะนี เป็นยักษ์เป็นผีเป็นเปรตเป็นมารมากต่อมากลูกศิษย์หลงตาบว วัดป่าบ้านตาด ที่จะเป็นพระที่น่าเคารพกราบไหว้บูชาเนี่ยมองที่ไหนก็ไม่ค่อยเห็นมีว้างั้นเถอะ จะว่าไม่มีไม่ได้นะ ไม่ค่อยเห็นมี เพราะมีน้อยกว่าสิ่งที่เลวทั้งหลาย ของดีมีน้อยก็บอกไม่ค่อยมี เพราะฉะนั้นให้ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติให้มีขึ้นมากภายในใจนะ เอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านี้

หลังจ้งหัน

เมื่อเช้านี้พูดเรื่องหลักภาวนาที่สอนพระ พระซึ่งเป็นนักภาวนาแต่ไม่ได้หลักได้เกณฑ์ โลเล คือทำไม่มีหลักมีเกณฑ์ ไม่จริงจ้งกับจุดที่ถูกต้อง โลเล ๆ ไม่ได้เรื่อง เราจึงบอกจุดสำคัญให้ ตั้งตามนี้แล้วไม่ผิด อย่างที่พูดเมื่อเช้านี้สติเป็นสำคัญ การประกอบความ پاکเพียรทุกด้านนี้สติสำคัญมากที่สุด ถ้าขาดสติเสียอย่างเดียว เฉพาะความเพียรนี้ขาดสติบีบความเพียรขาดพร้อมกัน เติณจกรรม นั่งสมาธิ ไม่มีความหมายถ้าสติได้ขาดไป ถ้าสติสับสนเนื่องกันอยู่เป็นความเพียรตลอด หลักมีอยู่ที่สติ

เหล่านี้เราก็ได้ทดสอบตัวเราเองแล้วจนได้หลักเกณฑ์ขึ้นมา ขึ้นมาจากกรุงเทพฯ พอหยุดเรียนแล้ว มาจำพรรษาโคราช อำเภอจักราช ลืมเมื่อไร เอาจริงเอาจังมาก มาจำพรรษาจักราช เอาจริงเอาจัง ตั้งหลักตั้งฐานขึ้นได้ทางสมาธิแน่นบึงเลย ที่นี้เป็นสิ่งที่เราไม่เคยรู้เคยเห็นเราก็ไม่รู้จักรักรักษา เมื่อเป็นขึ้นมาเช่นนั้นแล้วเราก็ตายใจนึกว่ามันจะไม่เสื่อม ออกจากนั้นก็รับมาจะมาให้ทันพ่อแม่ครูจารย์มัน ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดโนนนิเวศน์ มาท่านผ่านไปได้สองสามวัน ท่านไปเราก็ตมาถึงนี้ รู้สึกว่าเป็นสมาธิแน่นบึงเลย เทียว นั้นมาจากจักราช

จิตมาเริ่มเสื่อมที่บ้านตาด ทำกลดหลังหนึ่งยังไม่เสร็จ จิตรู้สึกว่าเข้าได้บ้างไม่ได้บ้าง อ้าว ไม่เป็นท่าแล้วนี่ รีบออก ยังเสื่อมตลอดเลย จนกระทั่งหมดเนื้อหมดตัว สิ่งที่ขึ้นมาแทนกันเป็นไฟทั้งกองในหัวอก โถ เป็นทุกข์มากนะจิตเสื่อม ไม่ใช่ของเล่น เป็นในตัวเราเอง เสื่อมลงไปแล้วนี้ก็จะฟื้นขึ้นมาได้ปีกับห้าเดือน เสื่อมเดือนพฤศจิกายน ฟื้นขึ้นมาได้เดือนเมษาปีหน้า นี่ละตกนรกทั้งเป็นตั้งแต่จิตเสื่อมไปถึงเมษาปีหน้า เป็นปีกับห้าเดือน โถ ทุกข์มากจริง ๆ นะจิตเสื่อม เหมือนตกนรกทั้งเป็นจริง ๆ ไม่ผิดกัน

อะไรๆ มันจะไม่พอใจไม่ตีใจไม่สนใจเลย มีแต่ความเสียใจที่จิตเสื่อมไป นี่ละ จิตเพียงชั้นสมาธิมีความสุขความแปลกประหลาดขนาดไหน ถึงกับที่ว่าเวลามันเสื่อมไป นี่เป็นไฟเผาตัวเอง คืออยากได้จิตนั้นคืนมา แต่มันไม่คืนละซี ไปนั่งอยู่ที่ไหนเป็นพื้น เป็นไฟอยู่ในนี้ เอามาพิจารณา เสื่อมปีกับห้าเดือน นี่ท่านทั้งหลายฟังนะ นักปฏิบัติถ้า ลงได้เจริญแล้วพยายามอย่าให้เสื่อม เราที่เสื่อมนี้เพราะเราไม่รู้จักรักษา ถ้าหากว่า รู้จักรักษาจะไม่เสื่อมเลย มาถึงพ่อแม่ครูจารย์ก็ขึ้นเลย มันมาเสื่อมนี้ห้าเดือน พยายามตั้งสติใส่จุดผู้รู้ ๑๔-๑๕ วันค่อยเจริญขึ้นไป พอเจริญขึ้นไปถึงจุดที่มันเคย เสื่อม อยู่ได้สองคืนเสื่อม เสื่อมอย่างไม่ฟังหน้าฟังหลังอะไรเลย เป็นอยู่อย่างนั้น ตลอดๆ

จึงได้มาทดสอบพิจารณาเจ้าของ มันจะเป็นเพราะเราขาดคำบริกรรมหรือยังงั้น นำ จิตของเราถึงเจริญแล้วเสื่อม ตั้งสติไว้กับที่จิตมันเสื่อมได้นะ ทีนี้จึงมาพลิกใหม่ ที่พูดนี้เพื่อเป็นคติแก่ผู้บำเพ็ญทั้งหลาย คงจะเป็นเพราะเราไม่ได้ใช้คำบริกรรม ตั้งสติไว้ กับความรู้เฉยๆ มันเสื่อมได้ ทีนี้จะเอาแบบนี้ จะเอาคำบริกรรม แต่นิสัยเราติดกับพุท ุโธดั้งเดิม เอาพุทโธติดกับคำบริกรรม เมื่อพิจารณาลงตัวแล้ว เอาจริงนะไม่ได้ เหลาะๆ แหละๆ พอหลงใจแล้วว่า เอ้า มันบกพร่องอยู่ที่ไม่มีคำบริกรรมติดกับจิต สติ มันพรากได้ ทีนี้ให้สติอยู่กับคำบริกรรมจะไม่พราก คำบริกรรมให้ติดกับจิต

เสียสละหมดเรื่องความคิดใดๆ ทั้งหมด เราจะเอาคำบริกรรมกับสติติดอยู่กับ ใจอย่างเดี่ยวเท่านั้น เอ้า จะเป็นยังไงก็ให้รู้กัน จะเอาจุดนี้ละทีนี้ ยังบกพร่องอยู่จุดนี้ สงสัยอยู่จุดนี้ ลงใจกันที่ว่าเอาคำบริกรรมติดกับจิต แล้วสติติดกับคำบริกรรมไม่ให้ ปล่อย พอหลงใจกันแล้ว นิสัยนี้มันเป็นอย่างนั้น มันเหมือนหินหัก ถ้าลงว่าอะไรขาด สะบั้นไปเลย อันนี้ก็ลงใจแล้วทีนี้เอาละนะ เหมือนหนึ่งว่าระฆังดั่งเปิง ตั้งสตินะนั่น เหมือนหนึ่งว่าระฆังดั่งเปิง นักมวยต่อยกัน อันนี้ระฆังดั่งเปิง คำบริกรรมพุทโธกับสติ ติดกับเลย เรียกว่าต่อยกันแล้วนั้น ไม่ยอมให้ปล่อยเลย เอ้า มันจะเป็นยังไงให้รู้กัน

ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับไม่มีปล่อยเลยฟังซิ ทุกข์แสนสาหัสนะ เราจึงได้เห็น เรื่องของสังขารที่มันปรุงขึ้นมา สังขารคือกิเลสสมุทัย อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา มัน ส่งออกมาทางสังขาร ทีนี้เมื่อมันไม่ได้ปรุงแล้วก็เหมือนอกจะแตก ไม่ยอมให้ปล่อย เอ้า เป็นอะไรให้รู้กัน ตั้งที่แรกตั้งแต่ระฆังดั่งเปิงไม่ให้ปล่อยจริงๆ เป็นยังไงเป็นกัน โลกนี้ เหมือนไม่มี มีแต่พุทโธกับสติ เป็นคำบริกรรมติดกับจิต วันแรกเหมือนอกจะแตก จึง ได้รู้ชัดว่า สังขารมันตันออกมา นี่ตัวพาให้จิตเสื่อม ให้จิตเจริญคือสติจับ ทีนี้พอปล่อย สติมันก็ออกอย่างนี้ละ

เวลามันอยากปรุงจริงๆ นี่ โห เหมือนอกจะแตก ไม่ยอมให้คิด ให้คิดแต่พุทโธ ซึ่งเป็นความคิดของธรรม ไม่ใช่ความคิดของกิเลส ให้ติดอยู่นั้น ไม่เปลอจริง ๆ นะ ว่าไม่ให้เปลอไม่เปลอจริง ๆ ตั้งแต่ระฆังดังเป้งเอาละที่นี่ไม่ให้เปลอเลย ทั้งวันไม่เปลอ กลางคืนตลอด หลับตื่นขึ้นมาจับปี่เลยเอาเลย เอา มันจะเป็นยังไง วันแรกเหมือนอกจะแตก คือสังขารกิเลสมันผลัดกันออกมา แต่สติบังคับเอาไว้ไม่ให้มันออก เอาคำบริกรรมปิดช่องมันออก ไม่ให้มันออกได้เลย วันแรกหนักมากทีเดียว วันที่สองค่อยเบา ลง ความเปลอไม่ให้เปลอเลย อย่างนั้นตลอด ไม่ให้เปลอ ถึงวันที่สามค่อยเบา ลง ๆ

นี่ละสังเกตตัวเองถึงขนาดนั้น จำได้วันที่หนึ่ง ที่สอง ที่สาม ที่สามค่อยเบา ลง ๆ ก็แน่ละ เอาที่นี้จิตจะเสื่อมหรือเจริญไปไหนให้ไป ไม่เสียดายกับมัน เคยเสียดายมา พอแล้วไม่เกิดผลประโยชน์อะไร สร้างแต่ความทุกข์ให้เรา ความเสียดายเป็นความทุกข์ อยากได้จิตประเภทนั้นกลับคืนมาแต่มันไม่ได้ละชิ ที่นี้จะเอากับพุทโธ พุทโธนี้ไม่ปล่อย สติกับพุทโธไม่ยอมปล่อย เอา เจริญก็เจริญไป เสื่อมก็เสื่อมไป เพราะเคยพอแล้ว ยังไง มันก็ไม่ได้ตามใจเราหรอก ที่นี้เราจะเอากับพุทโธ เสื่อมหรือเจริญจะอยู่กับพุทโธ เอา มันจะตกนรกก็ไปกับพุทโธ ถึงขนาดนั้นนะชัดกัน

พอถึงวันที่สามเบา ลง วันแรกนี้เหมือนตกนรกทั้งเป็น วันที่สองเบา ลง วันที่สาม ค่อยเบา แน่ใจว่าถูกต้องละที่นี่ นี่จับติดตลอด ที่นี้จิตก็ค่อยสงบ เมื่อจิตมีธรรมอารักขา คือพุทโธ คำบริกรรมกับสติอารักขาจิต กิเลสก็เกิดไม่ได้ ๆ ที่นี้ธรรมก็เกิดได้ ๆ จากนั้นก็ สงบลง พอสงบลงไปเต็มที่แล้วก็เห็นชัดอีกนะ จากสามวันไปแล้วก็เอาละที่นี่ จิตนี้สงบ แน่ว ๆ เข้าไป สว่างไสวขึ้น สบายขึ้น แน่ใจว่าถูกต้องแล้ว จับติดไม่ปล่อย จนกระทั่ง เวลามันเต็มที่แล้ว คำบริกรรมพุทโธ ๆ นี้ดับนะ นี่จิตเข้าสู่ความละเอียด เพราะคำ บริกรรมบีบบังคับไม่ให้กิเลสตัวคิดตัวปรุงทางโลกทางสงสารอะไรก็แล้วแต่เถอะ ไม่ให้ มันขึ้น ให้ธรรมขึ้นอย่างเดียวแทน

พอถึงขั้นละเอียด ๆ เข้าไป จิตนี้ละเอียดเข้าไป ๆ พุทโธตามติดตลอดเวลา ที่นี้ เข้าไปถึงละเอียดสุด หยุดคิด ปรุงยังไงก็ไม่ออก พุทโธไม่มีเลย มีแต่สติที่ไปงใน ตัวเอง ถึงขนาดไหนก็ไม่ยอมให้เปลอ ฟังซินะ เอ๊ ทำไมจิตนี้ติดกันมากับพุทโธ ๆ ละเอียดเข้าไปถึงขนาดนี้ คราวนี้ทำไมพุทโธไม่มี ปรุงก็ไม่ได้ ไม่มีเลย แต่ความรู้ ละเอียดแนว เอ้าถ้าหากว่าไม่มีพุทโธ เอา อยู่กับความรู้ สติจับกับความรู้ ปรุงไม่ได้ก็ไม่ ต้องปรุง ปรุงพุทโธ บริกรรมไม่ได้ก็ไม่ต้องบริกรรม คือจิตมันหยุดงานแล้ว มันสงบ แล้วปรุงไม่ขึ้นนะ เวลามันสงบจริงๆ จิตหยุดงานแล้วปรุงไม่ขึ้นทั้งนั้นแหละ มีแต่ ความรู้ที่ละเอียดแนว เอาสติจับอยู่นั้น มันจะเป็นยังไงคอยดูอีก

ที่น้ำมันถึงกาลเวลา เหมือนเด็กตื่นนอน มันยุบยิบๆ จะถอยขึ้นมา พอมันยุบยิบขึ้นมา ปรงพุทโธได้ก็เอาพุทโธติดเข้าอีก ที่นี้ก็รู้วิธีปฏิบัติ เวลาเข้าชั้นละเอียดแล้วจิตมันหยุดงาน คำบริการไม่มีเลย มีแต่ความละเอียดของจิต ไม่แสดงกิริยาอะไร คำบริการก็เป็นกิริยา หมด เหลือแต่ความรู้ล้วนๆ พอถอยออกมาเอาพุทโธเข้าอีก ที่นี้จิตก็ค่อยแน่นหนามันคงขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงที่มันเคยเสื่อม ถึงนั้น เอา เสื่อมไป ไม่เสียหาย แต่อันนี้ไม่ยอมปล่อย พุทโธไม่ยอมปล่อย ขึ้นเรื่อยๆ พอถึงชั้นที่มันเคยเจริญขึ้นไปแล้วเสื่อม ไม่เสื่อม ที่นี้ขึ้นเรื่อยๆ จึงมารู้ได้ว่า อ้อ นี่จิตเราขาดคำบริการจริงๆ สติขาดตรงนั้น เพราะฉะนั้นจิตจึงมีทางเสื่อมได้ ที่นี้จิตไม่เสื่อม จับติดเลย นี่ละวิธีตั้งจิต

เราทำมันทำจริงนะไม่ได้แหละๆ แหละๆ จากนั้นก็ฟัดนั่งตลอดรุ่งเลย เอาเสียจนกระทั่งกันแต่ใครเชื่อไหม นี่ละเราทำขนาดกันแต่ก นั่งตลอดรุ่งตั้งแต่คำถึงพุงนี้เข้า นั่งขัดสมาธิอย่างเดียว ไม่ให้พลิกแพลงเปลี่ยนแปลง ไม่มีข้อแม้ ข้อยกเว้นข้อใดไม่มี ยกไว้ข้อเดียว คือเวลานั้นอยู่กับครูบาอาจารย์ เว้นแต่เวลามีเหตุการณ์เกิดขึ้นภายในวัดซึ่งเรากำลังตั้งสัจจอธิษฐานนั่งจะไม่ลุกว่่างนั้นเถอะนะ เว้นข้อหนึ่งคือว่าครูบาอาจารย์เกิดอุบัติเหตุ หรือพระเณรในวัดในวาเกิดอุบัติเหตุขึ้นในเวลานั้น เราจะลุกไปช่วยเหตุการณ์นั้น นอกจากนั้นไม่ให้มี

เอากันถึงขั้นเด็ดขาด เอา ปวดหนักออกเลย คือจะไม่ยอมลุก ขึ้นแต่กับผ้าเลย พุดง่ายๆ เอาให้มันเต็มย่น เอา ปวดเยียวออกเลย ปวดชื้อออกเลย เจ้าของเองไม่ให้มีข้อแม้ มีข้อแม้ข้อเดียวสำหรับครูบาอาจารย์และพระเณรในวัดเท่านั้น ปีนี้ได้อยู่นามนพาดเสียจนตลอดรุ่ง จิตจึงได้จ้าขึ้นมา ตลอดรุ่งคืนแรกเกิดความอัศจรรย์ โธ ก่อนที่จะได้นั่งตลอดรุ่งจริงๆ ที่แรกไม่ได้ตั้งใจว่าจะนั่งตลอดรุ่ง นั่งไปๆ มันเจ็บนั้นปวดนี้ๆ เข้ามา เอ๊ ยังไง ภาวนายังไม่ถึงไหนทำไมความเจ็บปวดมารบกวนทำนั้นทำนี้ มันยังงักกัน มันยังเจ็บปวดขึ้นเรื่อย ทางนี้มันก็คิดกันอยู่ตลอด

สุดท้ายก็ตั้งทำใส่กันเลย เอา จะเจ็บปวดขนาดไหน วันนี้จะไม่ลุกจนกระทั่งเป็นวันใหม่ขึ้นมา ตั้งสัจจอธิษฐานในเวลานั้นนะ แต่ก่อนยังไม่ได้ตั้ง เวลาทุกซั่มันโหมตัวเข้ามาๆ เหมือนว่าจะสู้มันไม่ได้ สู้ไม่ได้ เอ้า สู้ พาดนั่งตลอดรุ่งสู้ เอ้า ตายก็ตายในระยนี้ ชัดกันเลย นั่นละมันถึงได้เห็นความอัศจรรย์ ที่นี้เวลาทุกซั่มากจริงๆ นี้ยกตัวอย่างเช่นเรานั่งอยู่ที่นี่ ตัวเรานี้เหมือนหัวตอ ทุกขเวทนามันโหมตัวของมันเผาตัวของเราหมดทั้งตัวนี้ เหมือนไฟเผาหัวตอ ที่นี้น้ำดับไฟมันอยู่ภายใน คือสติปัญญา

เวลาเจ็บปวดหนักเข้าๆ เท่าไรสติปัญญามันจะหมุ่นเป็นธรรมจักรเลย อยู่เฉยๆ ทนเฉยๆ ไม่ถูก อดเฉยๆ ทนเฉยๆ ไม่ถูก ต้องทนด้วยสติปัญญา ทุกซั่มากเท่าไรยัง

หมุนเข้าๆ พิจารณาแยกธาตุแยกชั้นธัมม แยกหนังเนื้อเอ็นกระดูกออกไป อะไรเป็นทุกข์ๆ
 ถามมาตั้งแต่หนังเนื้อกระดูกเป็นทุกข์ๆ ถาม สรุปลงไปแล้วว่า เหล่านี้เป็นทุกข์ เวลา
 ตายแล้วเหล่านี้ยังมีอยู่ไหม มีอยู่ แล้วเอาไปเผาไฟเขาว้างยังงี้ เขาไม่เขาว้างยังงี้ เดี่ยวนี้
 เป็นไปจากใคร นั่นไล่เข้าไปหาจิต

ไล่เข้าไปๆ สติปัญญาหมุนเข้าๆ ทุกข์ทั้งหลายมันก็โหมของมัน ทางนี้ก็โหมทาง
 นี้ซัดกัน พอพิจารณารอบ พิจารณาจริงๆ แล้วหนังก็ไม่ได้เป็นทุกข์ เนื้อเอ็นกระดูก
 อวัยวะของเราไม่มีอะไรเป็นทุกข์ เพราะสิ่งเหล่านี้เวลาตายแล้วยังมีอยู่ เอาไปเผาไฟ
 ไม่เห็นมันมีความทุกข์ มันเป็นไปจากอะไร เป็นไปจากจิต จิตไปหมายอะไร ไล่เข้าไป
 สุดท้ายก็ไปจนตรอกที่จิต จิตเป็นผู้ไปหมาย พอรู้เรื่องของจิตแล้วจิตก็หดตัวเข้ามาสู่
 ความจริง ทุกขเวทนาดับวูบหมดเลย นี่เราไม่ได้คาดได้คิดนะ เป็นด้วยสติปัญญาหมุน
 กันในปัจจุบัน จิตลงฝั่งเลยเหียวนะ

โอ๊ย ที่นี้เห็นแดนอัศจรรย์คันแรกทีเดียว คุ่มค่ากันกับที่ไฟไหม้หัวตอ ดับหมด
 เลยนะ เหลือแต่ธรรมชาตินั้น ธรรมชาตินั้นเราจะพูดว่าอะไรไม่ถูกนะ ว่าสักแต่ว่ารู้ คำ
 ว่ารู้นั้นคือรู้อัศจรรย์ สักแต่ว่าปรากฏเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไร จนกระทั่งได้จิ้งหะมันก็
 ถอนขึ้นมา ถอนขึ้นมาเอาอีก คินนั้นรวมได้สามหน สว่างพอดี นี่ละที่ได้รากฐานที่แรก
 จิตนอกจากไม่เสื่อมแล้วมาขึ้นภาวนาลอดรู้ง การนั่งตลอดรู้งไม่ได้นั่งคินหนึ่งคินเดียว
 นะ นั่งคินนี้แล้วเว้นเสียสองคินนั่งอีกทีหนึ่ง หรือเว้นสามคินนั่งอีกทีหนึ่ง ฟาดตลอด
 รู้งๆ ได้ทุกคิน ได้แดนอัศจรรย์อันนี้ทุกคิน เพราะรู้วิธีปฏิบัติแล้ว

จากนั้นมาจนกระทั่งกันแตก นั่งที่แรกออกร้อนเป็นไฟเลยเหียว ไฟลนกันเผา
 กัน พอคินต่อมาจากออกร้อนแล้วมันพอง จากพองมันก็แตก จากแตกมันก็เลอะ
 เลอะก็ไม่ถอย ถ้ากิเลสไม่แตกไม่ถอย ซัดกันจนกันแตกกันเลอะหมด นั่ง ๙ คิน ๑๐
 คินแต่ไม่ได้ติดกัน เว้น ๒ คินบ้าง ๓ คินบ้าง นั่งตลอดรู้งๆ สุดท้ายกันก็แตก ได้
 อัศจรรย์ทุกคินไม่มีพลาด

ขึ้นไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังนี้ โห เหมือนแชมเปียนนะ มันรู้มันเห็นจริงๆ ไป
 กราบเรียนท่านนี้ฝั่งๆ เลย ท่านทราบทันที อ้อ บ้าตัวนี้มันรู้แล้ว ท่านคงว่าอย่างนั้นละ
 บ้าตัวนี้มันรู้แล้ว ดูกิริยาท่านก็รู้นี้จะว่าไง ท่านเป็นอาจารย์ พอทางนี้ขึ้นชิงชังตั้งตั้งท่าน
 ก็ดู ที่นี้บ้าตัวนี้มันรู้แล้ว คงว่านั่นละ ท่านก็นิ่งนะ พอเล่าสุดขีดแล้วก็หมอบคอยฟังท่าน
 ท่านก็ขึ้นผางเลยทันที เรียกว่ารับกันอย่างเต็มเหนี่ยว ปลุกใจให้กำลังใจว่าถูกต้องแล้ว
 ที่นี้ได้หลักแล้ว เอานะ อรรถภาพนี้มันไม่ได้ตายถึง ๕ หน มันตายหนเดียวเท่านั้น เอาละ
 ที่นี้ได้หลัก เอาเลยนะ

ทางนี้ก็เหมือนหมาถูกขู่ พอขู่ ไปไม้สโตไปไม้แห่งร่วงหล่นลงมานี้เหมือนข้าศึก ต่อสู้กันเลย ทั้งจะเห่าทั้งจะกัด ชัดอีก ๆ ที่นี้เราไม่รู้ตัวนะ คินโชนได้ทุกคิน ไปที่แรก ท่านก็ชมเชยอย่างนั้นละ พอต่อมามาท่านก็อ่อนลง ๆ ต่อมาท่านนิ่งนะ เรายังไม่รู้ตัว พอขึ้นไปคินสุดท้ายนี้ พอนั่งบีบท่านก็ว่า สารถึฝึกม้า ขึ้นเลยนะ ม้าตัวไหนที่มันคึกมันคะนองมาก ๆ เขาจะฝึกกันอย่างหนัก ไม่ควรกินหญ้าไม่ให้กิน ไม่ควรกินน้ำไม่ให้กิน แต่การฝึกไม่ถอย จนกระทั่งถึงม้าค่อยลดพยศลง การฝึกของเขาก็ค่อยลดลง ๆ จนกระทั่งถึงว่าม้าใช้งานใช้การได้แล้วไม่พยศอย่างนั้น การฝึกอย่างนั้นเขาก็หยุด เขาก็ปฏิบัติต่อม้าตามธรรมดา เพียงเท่านี้ท่านหยุด เราเข้าใจหมดแล้วนะ

คือจิตเรามันผาดโผนมาก การฝึกจิตดวงนี้ก็เหมือนนายสารถึ แต่มันฝึกเลยเถิด เรา จะเอาให้ตาย ฝึกม้า ม้ายอมแล้วก็จะฆ่าให้ตายอีกมันไม่ธรรมดา ไม่ได้ฝึกเพื่อเอา การเอางานกับม้า ม้าหายพยศแล้วยังจะฆ่าม้ากินอีก ท่านพูดเท่านั้นท่านหยุด เรายังเสียดาย อยากให้ท่านย้อนกลับมาหาเราอีก สารถึฝึกม้าเขาฝึกอย่างนั้น ให้อหฺมาตัวนี้มันฝึกเจ้าของฝึกยังงั้นมันถึงไม่รู้จักประมาณ อยากให้ท่านว่าอย่างนี้แต่ท่านไม่ว่า ตั้งแต่นั้นมาเราก็ไม่ได้นั่งตลอดรุ่งอีกนะ นี่ท่านกระตุก ถ้าจะเลยเถิดท่านกระตุก

ครูบาอาจารย์จึงสำคัญมากนะ นี่เราพูดถึงเรื่องการฝึกทรมาน จิตตั้งแต่นั้นมา ตรงแนว ๆ เลย จิตที่เจริญแล้วเสื่อม ๆ หมดไปเลย นี่การฝึกตัวเองฝึกอย่างนั้น สติสำคัญมากนะเราได้ทำมาแล้ว เพราะฉะนั้นการสอนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาจึงไม่สงสัยว่าจะผิดไป เพราะเป็นทางที่เราเคยผ่านมาแล้วทั้งนั้น พูดอย่างแม่นยำ ๆ ถ้าปฏิบัติอย่างนี้ ถูกต้องไปเลย เป็นอย่างนั้นละ

นักภวานาต้องอยู่กับสติ สติเป็นสำคัญ เราเคยทำมาแล้ว จนกระทั่งตั้งรากตั้งฐานได้แล้วถึงขั้นซุลมุนวุ่นวายพืดกันกับร่างกาย ตัวอสุภะสำคัญมาก ชัดกันอันนี้ เรียกว่าเข้าตะลุมบอน ซุลมุน เอากันเต็มเหนี่ยว ภาวะแห่งการภวานาจุดนี้เป็นจุดที่หนักมาก สำคัญมากทีเดียว แต่เราพูดย่อ ๆ เอาเลย เป็นภาวะที่หนักมากที่สุดในเรื่องรูปรกาย สุกะอสุภะเกี่ยวกับกามกิเลส ชัดอันนี้จนเต็มเหนี่ยว พอผ่านนี้ไปแล้วเรียกว่าสติปัญญา อัตโนมัตติ ในขั้นพิจารณาร่างกายเป็นขั้นซุลมุน จะเรียกว่าอัตโนมัตติไม่ได้ มันซุลมุน เหมือนว่ามันเลยไป

ที่นี้พอได้จังหวะอันนี้ผ่านไปแล้ว สติปัญญาฝึกซ้อมเรื่องร่างกายสุภะอสุภะ ฝึกซ้อมเรื่องราคะตัณหาที่ร่างกายอันนี้ ฝึกซ้อมกัน คือมันได้ระดับแล้วมันฝึกซ้อมให้ชำนาญ ให้ชำนาญ ๆ เรื่อยไป นี่ละที่นี้เป็นสติปัญญาอัตโนมัตติ อยู่ที่ไหนเป็นเลย ๆ เรื่อย ๆ ฝึกเรื่อยเป็นเรื่อย ๆ ยืนเดินนั่งนอนสติปัญญานี้เป็นอัตโนมัตติตลอด นี่ละความเพียรทางธรรมะเมื่อมีกำลังแล้ว ธรรมะฆ่ากิเลสก็เป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน เหมือนกับ

กิเลสทำลายสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตติของมัน อยู่บนหัวใจสัตว์โลกเป็นอัตโนมัตติทั้งนั้น ไม่
ต้องบอกกิเลสเป็นกิเลสวันยังค่ำ แสดงกิริยาได้ออกมาเป็นกิเลสทั้งหมด กิเลสมีความ
ชำนาญญาณมาก็กับที่กลับแล้วบนหัวใจสัตว์ ที่นี้เวลาธรรมะมีกำลังฆ่ากิเลสก็แบบ
เดียวกัน

เราก็ไม่เคยคิดแต่ก่อนว่าธรรมนี้จะทำงานฆ่ากิเลสเป็นอัตโนมัตติ แต่เวลามัน
ขึ้นกับหัวใจนี้มันก็รู้อเอง พอผ่านชั้นอสุภะอสุภังราคะตัณหาหนีไปแล้ว ที่นี้เป็นธรรมะที่
เรียกว่าอัตโนมัตติ ความเพียรก็เป็นอัตโนมัตติ สติปัญญาเป็นอัตโนมัตติหมุนตัวๆ นี้
เรียกว่าไม่หลงละที่นี้ ขึ้นเรื่อย ๆ นี้ความเพียร เรื่องธรรมนี้เวลามีกำลังกล้าแล้วฆ่ากิเลส
เป็นอัตโนมัตติเหมือนกัน จนกระทั่งกิเลสสิ้นซากไปหมด คำว่ามหาสติมหาปัญญาเป็น
เครื่องมือสุดยอดนั้นก็ยุติทันที ไม่ได้บังคับกัน จะให้ไปฆ่าอะไรกิเลสตายแล้ว ก็ยังจะ
ถือปืนจ้อยอยู่หรือไง กิเลสตายไปแล้วเขาก็ปล่อยมือเท่านั้น กิเลสตายไปแล้ว
สติปัญญาก็ลดตัวเอง อยู่ในหลักธรรมชาติพอดี

การฝึกปัญญาให้มันเห็นกับเจ้าของ ไม่ต้องไปถามใคร พูดได้อย่างจะฉาน
เพราะมันเป็นอยู่กับใจๆ นี้ ฆ่ากิเลสหมดแล้วมันก็หมด ไม่มีกิเลสตัวใดที่จะมาตีมา
ตีให้มีความเอะใจว่า เอ๊ะ กิเลสก็นี่กว่ามึงขาดสะบั้นไปแล้วตั้งแต่วันนั้นแล้ว มึงยัง
โผล่หน้ามาได้ยังไงไม่มี เรียกว่าเรียบไปเลย พวกกันจำเอานะ วันนี้มีเต็ดทั้งสอง ก่อน
จันทันก็เต็ด มาคราวนี้ก็มาเต็ดอีกอันหนึ่ง ให้พากันพิจารณา เอาละพอ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz